յատուկ ամենահին անուանակոչութեամբ՝ ա-նուանեց "կաթուղիկ Հայեր„ իսկ միւսները "Հերձուածող Հայեր„. կաթողիկէ ըղող Հայերն ալ անուանեցին զանոնք "Գռէնկ„: Այս "կաթուղիկ„ անուանակոչութիւնն այնպէս ազդեցիկ դարձաւ, որ դարեր ետքն ալ տակաւին միայց անոնց վրայ. մինչդեռ գրեթէ անհետացան այն անուանակոչութիւնները, զորոնք Հայերն անոնց տուած էին, ինչպէս՝ "երկաբնակ, քաղկեդոնիկ, ախթարմայ, հերձուածող, հերետիկոս, հեստեալ, լոթերական, ընչահաւատ, թէրս մէղհէպ, պապադաւան, հռոմէական„ եւն:

Բայց Սարգիս որպէս զի սոյն դերն ստանձնել կարենար՝ պէտք էր որ արդէն իսկ ի հնուց ծանօթ "կաթուղիկ„ եղած ըլլար. պէտք էր ժամանակին համեմատ քիչ մ'աւելի բարձր կրթութիւն ունեցած ըլլար, բանիւ՝ վարուք՝ բնութեամբ՝ ճոխութեամբ ազդեցիկ մէկն ըլլար: Սոյն կենսագրութեանս ամբողջութենէն ընթերցողը կը տեսնէ, որ Սարգիս իրապէս վառվռուն, գործունեայ, գրագէտ, անդուլ աշխատող, եւ ինչպէս կ'երեւայ, նաեւ գաղղիերէն գիտցող մէկն էր: Իրեն ուսուցիչն էր Մինաս վ. Համթեցի, որ Երուսաղեմի Պատրիարք ըլլալէն ետեւ (1689, ըստ այլոց 1699—1704 Նոյ. 14 †) կաթողիկէ ըլլալուն ամբաստանութեամբ Պոլսոյ Աբեդիք Պատրիարքի Հալածանքներուն եւ թիւրանիներուն ենթարկուեցաւ (Տէր-Ցովհաննէսեանց, Պատմ. Եղմ. 1890 Ա. էջ 416—429): Ջինք Եպ. ձեռնադրող Եղիազար կ'ըսէն. կա-